

יום הכיפורים פרק שמיני יומא

פג.

עין משפט נר מצוה

כה א מיי פ"ב מהלכות
שבתא עשור הלכות ח
סמנ לאוין טט טושי"ע אר"ח
סי מתימ ספי"א:
סו ב טושי"ע סט ספי"ג:
סז א שט ספי"ד:
סח ד שט ספי"ה:
סח ה מיי פ"ד מ"ג
מחללת אסודת ה"ל
טו פ"ב מהל' שבתא עשור
ה"ל ט סמנ לאוין סט
טושי"ע אר"ח סי מתימ
ספי"ט:
עו מיי פ"ב מהלכות שבת
הלכות א סמנ לאוין סה
טושי"ע אר"ח סי שבת
ספי"ט:
עא ז מיי שט ה"ל יח
טושי"ע אר"ח סי
שבת ספי"ג:
עב ח מיי פ"ד מ"ג
מחללת אסודת ה"ל
טו טושי"ע אר"ח סי מתימ
ספי"ט:
עג ט י כ ל מיי שט
ה"ל י"ז:

הא מדקתני סיפא אם אין שם בקיאינ מאכילין אותו ע"פ עצמו
מבדל דרישא דאמר צריך. והכי קאמר כל כמה דמנינ לאהדורי
אזקיאינ מהדרין ולא סמכי' אחולה גופיה אלא היכא דליכא
זקיאינ כלל וכ"ש היכא דרופא זקי אומר אינו צריך וחולה אומר
צריך דלא סמכינ עליה להכחיש הזקי:
בז רב רב אשי אמר כל היכא
דאמר צריך אני. פלוגתא

דבנותא הוא אי הלכתא כמר בר
רב אשי אי לא צדק תנאים
ואמוראים כמז הלכתא כמר בר
רב אשי כנולא הש"ס לצר ממיפך
שזעית ואודיתא מיפך שזעית צפרק
שזעית הדיין (שזעיות דף מה).
ואודיתא צפרק זה צורר (סנהדרין
דף כט): ור"ח כמז דהלכתא כותיה
כנוליה הש"ס צר ממיפך שזעיה
ומיוורי חוורי גזי אומת הגידין שיליה
פרק בהמה המקשה (חולין דף עז):
וסמינך הפך לכן ורז האי רזנינו
גרשום ז"ל פסקו להלכתא כותיה
ו(צב) צמיפך שזעית ואודיתא וכנולי
הש"ס לא י:

ורכו רשעים מרחס. ועשו זרים ונתנכרו לאזהס שזעמים: אלר
פירי. להפקיע שערס ותניא (ב"ב דף ק"ג): אין אולרין פירות צארך
ישראל וכל דבר שהוא חיי נפש לפי שזמפקיעין את השערס:
הונבא. שטות אסטורדישו"ן מחמת חוליו: על פי זקיאינ. תרי

יזורו רשעים מרחס נפק מינה שבתאי אצר
פירי: חולה מאכילין אותו על פי בקיאינ:
אמר ר' ינאי חולה אומר צריך ורופא אומר
אינו צריך שומעין לחולה מ"ט ז"ב יודע מרת
נפשו פשיטא מהו דתימא רופא קים ליה שפי
קמ"ל רופא אומר צריך וחולה אומר אינו
צריך שומעין לרופא מ"ט הונבא הוא דנקיט
ליה הנן חולה מאכילין אותו ע"פ בקיאינ ע"פ
בקיאינ אין ע"פ עצמו לא ע"פ בקיאינ אין על
פי בקי אחד לא הכא במאי עסקינן דאמר לא
צריכנא וליספו ליה ע"פ בקי לא צריכא
דאיכא אחרניא בהדיה דאמר לא צריך
מאכילין אותו ע"פ בקיאינ פשיטא ספק נפשות
הוא וספק נפשות להקל לא צריכא דאיכא
תרי אחרני בהדיה דאמרי לא צריך ואע"ג
דאמר רב ספרא תרי כמאה ומאה כתרי ה"מ
לענין עדות אבל לענין אומדנא בתר דעות אזלינן וה"מ לענין אומדנא
דמונא אבל הכא ספק נפשות הוא ואם אין שם בקיאינ
מאכילין אותו על פי עצמו מכלל דרישא דאמר צריך חסורי מיחסרא והכי
קתני בד"א דאמר לא צריך אני אבל אמר צריך אני אין שם בקיאינ תרי אלא
חד דאמר לא צריך מאכילין אותו על פי עצמו מר בר רב אשי אמר יכל
היכא דאמר צריך אני אפי' איכא מאה דאמרי לא צריך לדידיה שמעין
שנאמר לב יודע מרת נפשו תנן אם אין שם בקיאינ מאכילין אותו ע"פ עצמו
טעמא דליכא בקיאינ הא איכא בקיאינ לא ה"ק בד"א דאמר לא צריך אני אבל
אמר צריך אני אין שם בקיאינ כלל מאכילין אותו ע"פ עצמו שנאמר לב יודע
מרת נפשו: מתני' מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אפי' דברים טמאים
עד שיאורו עיניו מי שנשכו כלב שומה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו
ור' מתיא בן חרש מתיר ועוד אמר ר' מתיא בן חרש החושש בגרונו מטילין
לו סם בתוך פיו בשבת ימפני שהוא ספק נפשות וכל ספק נפשות דוחה
את השבת מי שנפלה עליו מפולת ספק הוא שם ספק אינו שם ספק חי
ספק מת ספק כותי ספק ישראל מפקחין עליו את הגל מצאוהו חי מפקחין ואם
מת יניחוהו: גמ' ת"ר מניין היו יודעין שהאירו עיניו משיבחין בין טוב
לרע אמר אביי ובמעמא ת"ר מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו הקל הקל
טבל ונבילה מאכילין אותו נבילה טבל ושביעית שביעית טבל ותרומה
תנאי היא דתניא מאכילין אותו טבל ואין מאכילין אותו תרומה בן
תימא אומר תרומה ולא טבל אמר רבה היכא דאפשר בחולין דכולי
עלמא לא פליגי דמתקנינן ליה ומספינן ליה כי פליגי בדלא אפשר בחולין
מר סבר טבל חמור ומר סבר תרומה חמורה מר סבר טבל חמור אבל
תרומה חזיא לכהן ומר סבר תרומה חמורה אבל טבל אפשר לתקונה

א) שבת קטע. וש"ס,
ב) תמורה כו: ובשזעיות
מז. אמר רבי ר"ה ברי
ד"ר ל"ב פפ"א, ג) ג'ל
ה"מ וכן אמת ד"ר
והר"ש"ן ז"ל: ד ערין ז'
ה' וספי" פ"ד ה"ה,
ו) ונעורן פי כעין
טרידת דעת בעלמא,
ח) נ"ע ז', ט עין ספ"ה
דלל"ס, י) רש"א מ"ו,
כ) ונ"ע מ"ס מהדרין כע:
ד"ה מר ומוס' שזעיות מה.
ד"ה ולמר ומוס' חולין ע:
ד"ה מר ומוס' מכות פ:
ד"ה והוא דף טו. ד"ה
אלמנה.

תורה אור השלם

- זרר רשעים מרחס
העו מבסין דברי קוב:
ההלים ח ד
- לב יודע מרת נפשו
ובשמתו לא יתערב
משלי י"ד

לעני רש"י

איסטורדישו"ן.
עילוף, הלם, מבוכה.

מוסף רש"י

ספק נפשות. לוי נפשו
דלא וכללו העדה כמז
(כתובות טו. ב"ק טז:
סנהדרין עט.).

תוס' ישנים

וחיה אמר צריך בו,
ובגו שרף להיות מוקד,
דלא סן אין מאכילין
אוחו. ולא דמי להיה צריכה
לגט שמתיבתא מלקת לה
את הגר ומוקמין לה צ"ל
מפנין (שבת קמ"ב, צ)
כמוה, ומשעט שמילין
לה כנסת ואפי' איכא
אומרת בן, דהסג נמי קים
לכו לרפנן דציווי דעתא
דהלקת הגר דליה איכא
פיקוח נפס. ודעה דלת
לקמן אמרין שזר דלת
ומילוא, איכא נמי פיקוח
נפס למינן, אכל צהאלתן
חולה בענין שימרה או הוא
שאוה קצין שנין ממח
לחמה אלא מאכילין אותו
יכדו עלו חוליו. ויש
ספריס שמזבן ביה צ"ל
מילתיה דר' ינאי פשיטא
ספק נפשות להקל, מזה
דמחא הוא דקאמר חולה
אגב (אמיס) ויבטיחין וכן
(אמר) לריסין אטו (אמר)
צריכה ארין מחללין עליה
השבת, כולו מיירי דמחמת
דלמג סכנה אומר בן. מ"ר.
אגב ור' נחלי יו דנדרסי
יודעס מון מאנאי יש הברה
(דברים), עסקינן דכ"פ
ויכואף ז', אכל נראה נקב
ונקב נקב בעינן. מר בר רב

הכי
לענין עדות אבל לענין אומדנא בתר דעות אזלינן וה"מ לענין אומדנא
דמונא אבל הכא ספק נפשות הוא והא מדקתני סיפא ואם אין שם בקיאינ
מאכילין אותו על פי עצמו מכלל דרישא דאמר צריך חסורי מיחסרא והכי
קתני בד"א דאמר לא צריך אני אבל אמר צריך אני אין שם בקיאינ תרי אלא
חד דאמר לא צריך מאכילין אותו על פי עצמו מר בר רב אשי אמר יכל
היכא דאמר צריך אני אפי' איכא מאה דאמרי לא צריך לדידיה שמעין
שנאמר לב יודע מרת נפשו תנן אם אין שם בקיאינ מאכילין אותו ע"פ עצמו
טעמא דליכא בקיאינ הא איכא בקיאינ לא ה"ק בד"א דאמר לא צריך אני אבל
אמר צריך אני אין שם בקיאינ כלל מאכילין אותו ע"פ עצמו שנאמר לב יודע
מרת נפשו: מתני' מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו אפי' דברים טמאים
עד שיאורו עיניו מי שנשכו כלב שומה אין מאכילין אותו מחצר כבד שלו
ור' מתיא בן חרש מתיר ועוד אמר ר' מתיא בן חרש החושש בגרונו מטילין
לו סם בתוך פיו בשבת ימפני שהוא ספק נפשות וכל ספק נפשות דוחה
את השבת מי שנפלה עליו מפולת ספק הוא שם ספק אינו שם ספק חי
ספק מת ספק כותי ספק ישראל מפקחין עליו את הגל מצאוהו חי מפקחין ואם
מת יניחוהו: גמ' ת"ר מניין היו יודעין שהאירו עיניו משיבחין בין טוב
לרע אמר אביי ובמעמא ת"ר מי שאחזו בולמוס מאכילין אותו הקל הקל
טבל ונבילה מאכילין אותו נבילה טבל ושביעית שביעית טבל ותרומה
תנאי היא דתניא מאכילין אותו טבל ואין מאכילין אותו תרומה בן
תימא אומר תרומה ולא טבל אמר רבה היכא דאפשר בחולין דכולי
עלמא לא פליגי דמתקנינן ליה ומספינן ליה כי פליגי בדלא אפשר בחולין
מר סבר טבל חמור ומר סבר תרומה חמורה מר סבר טבל חמור אבל
תרומה חזיא לכהן ומר סבר תרומה חמורה אבל טבל אפשר לתקונה
אפשר
בלמה, טבל ושביעית שביעית, טבל ותרומה תנאי היא דתניא מאכילין אותו טבל ולא תרומה, בן תימא אומר תרומה ולא
טבל, ואוקמנא כי פליגי בדלא אפשר לתקוני, אבל בדאפשר לתקוני כולי עלמא מתקנין וספינן לה.

אשי אמר כל היכא דאמר צריך אני בו, וכוונת קיימא לן דהוא נכחיה, ועוד קיימא לן כוונת כנולא מלמוד צר ממיפך
שזעית ואודיתא כמו כחזון כשזעיות באגוסתו כמו שפירשתי בשזעיות (מא), אן.